

KU WOLNOŚCI!

Zyjemy w świecie ostrego zmagania o wolność. Wszystkie rewolucje i powstania, od Wielkiej Rewolucji Francuskiej do współczesnych pod hasłem „teologii wyzwolenia”, gromadzą ludzi pod sztandarem obrony wolności. Św. Paweł świetnie ustawił podejście do wolności, nie akcentując walki o nią, ale traktując ją jako dar Jezusa Chrystusa, który należy pielęgnować w swoim sercu. Wolność jest formą życia, a trud jej pielęgnowania jest o wiele większy od trudu jej bronięcia i walki o nią. Po uzyskaniu wolności powstaje bowiem pytanie: co z nią zrobić? Wolność to zadanie osobiste, a ten, kto wie, że jest to jego zadanie, które trzeba podejmować do ostatniego uderzenia serca, stosunkowo łatwo spotyka się z tymi, którzy podobnie traktują wolność i umieją ją pielęgnować w życiu społecznym.

Przemówienia Księdza Arcybiskupa Damiana Zimonia to prośba skierowana do ludzi dobrej woli o Boże podejście do wolności. Jej wzorem jest

Jezus, który doskonalił swoją ludzką wolność do ostatniej godziny na krzyżu. Wołanie, aby zszedł krzyża, było testem tej Jego wolności. On dał nam przykład. Dobrowolnie przyjęte cierpienie, upokorzenie i śmierć to narodziny do nowego życia w pełni wolności. Oto tajemnica wiary, która nie mieści się w ludzkim myśleniu i dlatego jest kompletnie niezrozumiała dla wszystkich, którzy zamykają życie jedynie w doczesności.

Warunkiem dynamizmu wolności jest dobrze ustawione sumienie. Ono kochając prawdę, rozpoznaje wolę Ojca Niebieskiego, i na tym polega jego prawość. Kochając Ojca przestawia swoją wolę na Jego i wchodzi w ścisłą współpracę z Nim, na tym polega pewność sumienia, bo jest to pewność Boga, a nie człowieka. Ocierając łzy dziecka, a równocześnie obejmując miłością miliony grobów niewinnych ludzi zamordowanych w Oświęcimiu, Treblince czy Bełżcu, sumienie odsłania swoją wrażliwość. Tak ustawione jest warunkiem odpowiedzialności za siebie, za bliskich i za Ojczyznę.

Szczególnie cenne jest ukazanie przez Księdza Arcybiskupa pielęgnowania wolności w naszej Ojczyźnie. Jej historia jest pisana przez ludzi dorastających do coraz większej wolności, tych, którzy wyżej cenili wolność niż swe doczesne życie. Autor odsłania etapy tego zmagania o wolność od cza-

sów rozbiorów Polski, aż do wyboru Jana Pawła II. Tymi etapami są I wojna światowa, trzy powstania śląskie w 1919, 1920 i 1921 roku, II wojna światowa, zniewolenie przez hitleryzm i stalinizm, oraz eksplozja wolności po wyborze Jana Pawła II. Każdy z etapów tej walki to zryw ku wolności, gaszony wszystkimi dostępnymi środkami przez wrogów naszej Ojczyzny.

Takie ustawienie przypomina, że wspomnienie przeszłości pozwala wygrać teraźniejszość i liczy się w przyszłości. Dobra bowiem znajomość historii pomaga wygrać teraźniejszość i jest twórczym krokiem ku mądrej przyszłości.

Wypowiedzi Księdza Arcybiskupa Damiana głoszone na Śląsku płyną nurtem słów Wojciecha Korfantego, wypisanych na jego pomniku: „Jedyną tylko wypowiadam prośbę do ludu śląskiego, by został wierny zasadom chrześcijańskim i przywiązaniu do Polski”.

Z bardzo pilnych spraw Ksiądz Arcybiskup odślania potrzebę dobrego wykorzystania czasu, przez twórczą pracę, bo w niej rośnie serce człowieka. Uczy nas tego Jezus, bo Jego wcielenie w czas pozwala odkryć, że z Nim czas nie jest już mój, ale Boga. Czas jest ciągłym odnajdywaniem Boga w doczesności. To jest punkt wyjścia w odkryciu odpowiedzialności za jutro Ojczyzny skoncentro-

wane na pracy tak na roli, jak i pod ziemią, gdzie się trują górnicy. Śląsk to nie tylko teren rolnictwa, lecz i wydobywanie z ziemi polskich skarbów.

Ponieważ słowa Księdza Arcybiskupa Damiana są żywą Ewangelią, posiadają one wartość ponadczasową. Ubogaciły serca słuchaczy, ubogają serca nasze i będą ubogacać serca wszystkich Czytelników, nawet jeśli pochylą się nad nimi za sto lat. Ewangelia bowiem jest Dobrą Nowiną, czyli zawsze aktualną Bożą nadzieją.

Ks. Edward Staniek

WYDAWNICTWO | P E T R U S